१७ सर्गः तस्य वरप्रार्थनाकाले मनुष्यावज्ञासूचकस्य फलमिदं अभ्यायात् उपगतमित्येवं केचिदुक्तवन्तः पूर्व्वश्लोकात् समरौदित्यस्य विभक्तिव्यत्ययेनानुषङ्गः॥ ७२॥

ततोऽधावन्महाघोरं रथमास्थाय रावणः। अच्छायत मही गृध्रास्तमारार्य्यन्त भीषणाः॥ ७३॥

ज॰म॰ ततइत्यादि। ततोऽनन्तरं महाघोरं रथमास्थायारुह्य रावणः योद्धुं वेगेन गतवान् तस्य च धावतोमही अच्छायत कम्पिता च्छायीविधूनने गृध्राश्च भीषणाः समरार्य्यन्त अत्यर्थं गतवन्तः सृचिसृचिमृचिभ्योयङ् सुर्णीतीनां ग्रहणं यङ्धावने काजहलाद्यर्थमित्युपसंख्यानात् अर्त्तेर्यङ् गुणोर्त्तिसंयोगाद्योरित्यधिकृत्य यङिचेति गुणः॥ ७३॥

म॰ ततइत्यादि। तदनन्तरं महाघोरं रथमारुह्य रावणोऽधावत् वेगेन योद्धुं गतः धावुञ्जवे सृजि परे तु सर्त्तेर्धावोवेगे शितीति सूत्रं कृत्वा सृगतावित्यस्य रूपं वदन्ति तत्तु व्यर्थं फलतोविशेषाभावात् दुर्निमित्तान्याह भूमिश्चलति स्म च्छायीङ्विधूनने भीषणागृध्रास्तमत्यर्थं कुटिलञ्च गताः ऋप्रापणे च चकारादित्यर्थादिति यङ् मूत्रसूत्रेत्यादिना वा पृथग्ग्रहणात् स्याद्यर्त्तृतोणुर्यङिति गुणः स्यादौनवद्वोऽये इति यसंयोगविषये द्वित्वस्य निषेधाभावः घोऽनितइति खेर्दीर्घः॥ ७३॥